

Eva Bachletová

To dáš!

S HUMOROM O ŽIVOTE

viviť

To dáš!

S humorom o živote

Eva Bachletová

Návrh obálky a grafická úprava: Jana Nemcová

Vydanie: ViViT s.r.o., Kežmarok, www.vivit.sk, 2025

ISBN: 978-80-8175-099-1

PROLÓG

Milí čitatelia, pripravila som pre vás zbierku
veselých príhod o živote a zo života.
Nájdete v nej príbehy, ktoré ste možno aj vy zažili, a možno
aj nie.
Dúfam, že sa pri čítaní pobavíte a zasmejete.
Lebo – netreba všetko brať tak vážne!

S láskou
Eva, autorka

BOJ V SUPERMARKETE!

V dobrej nálade som sa vybrala na drobný nákup do neďalekého supermarketu. „Pani, mohla by ste si ten vozík už vytiahnuť?“ oboril sa na mňa starší pán. „Hľadám mincu!“ odvrkla som a hľadala som ďalej v kabelke čosi, čím by som zázračne odomkla vozík. „No konečne!“ poznamenal nákupov chtivý pán, a kým som vytrmáčala, všimla som si, že hneď vedľa stálo asi desať smutných prázdnych vozíkov. Moje odhodlanie v pokoji si nakúpiť ma však neopustilo až do chvíle, kým som zastala pred pultom s mäsom. „Pani, tá rada začína tam!“ Pustila sa do mňa pani s ohnivo červenými vlasmi. Pozrela som na ňu a s kludom Angličana a odvetila: „Iba som si pozrela tovar,“ a zaradila som sa do radu. Ohnivé vlasy sa však nevzdávali: „To si pozrite, keď budete pri pulte!“ Otočila som sa a veľmi pomaly som sa jej opýtala: „Bolí vás niečo?“ Ohnivé vlasy sa zavlnili a rýchlosťou blesku sa otočili aj s vozíkom a zmizli medzi regálmi. „To tu máme stále,“ upokojoval ma predavač. Jeho pozitívny postoj sa však zmenil, keď som si vypýtala jeden kus kuracích prs. „Tak málo, a čo vy nevaríte?“ Neodpovedala som, vzala svoj ťažko vydobytý úlovok a pobrala sa ďalej.

„Čo sa tu tlačíte? Aj my si chceme zobrať!“ Začula som v diaľke vzrušenú vravu! Ó, bude bitka, pomyslela som si. Asi desať ľudí sa tlačilo nad obrovskou krabicou s banánmi v akcii. Niektoré boli zelené, iné hnilé. „To sme si my vybrali, vážený!“ Zvýšeným hlasom kričali mladí manželia. „Vážený“ nakupujúci bol pán vo veku 80 rokov s paličkou vo vozíku a veľmi chatrnou telesnou výbavou na súboj. „A vy čo útočíte na seniorov?“ pridala sa otec s dieťaťom na rukách. „A vy čo sa do toho staráte,“ zasiahla dáma na opätkoch v tepláčkovej súprave a doslova vytrhla trs banánov z ruky mladému otcovi. A začala hádka a strkanie s vozíkmi s tými najopľuzlejšími slovami. A už tu bola SBS-ka. Všetkých previnilcov z obchodu vyviedli.

Po tomto zážitku som ešte rýchlo nahádzala pár vecí do vozíka a naozaj som nemienila už s nikým debatovať. Zamierila som k samoobslužnej pokladni. Blokujem si, blokujem, a v tom sa na mňa oborí nápis „Zlý artikel!“ Zmätená volám o pomoc predavača. „Čo nevidíte? To je iná tvarohová taštička!“ Zaútočil na mňa. „Prepáčte, mám okuliare do diaľky,“ pokúsila som sa o zmier. Všetko opravil a ja som pokračovala. „Položte tovar na váhu,“ oznámila mi obrazovka. Zamávala som opäť rukami o pomoc a prišla predavačka. „Vyberte si tú jednu taštičku a pokračujte,“ odvrkla. Tu som sa postavila na odpor: „To je nehygienické, opravte mi to!“ Predavačka s desiatimi prsteňmi a päť centimetrovými gélovými nechtami neochotne všetko natukala a dodala: „Nech sa to neopakuje.“ Cítila som sa ako malé decko v škôlke. „Želáte si vytlačiť blok?“ opýtala sa ma obrazovka. V tom som chcela zakričať, no nie, neželám, ale, keď ho nebudem mať nepustia ma z obchodu! Rýchlo som dokončila túto tortúru s blokom a namierila si to do kaviarne v supermarkete, kde ma všetci poznajú. Ani som nemusela otvoriť ústa, už mi išli urobiť malé presso. Víťazoslávne som opustila obchod a namierila si to k smetným košom. Tam som si vydýchla, napila sa ťažko získanej minerálky, dala hlt kávy a zapálila si cigaretu. Po pár minútach

pokoja sa ku mne priblížil pán v strednom veku. A ostal stát. „Čakáte na niečo?“ Preventívne som sa opýtala. „Na vozík,“ odvetil s neochvejným hlasom. „Tak čakajte, ja ešte pijem kávu a fajčím,“ nedala som sa. Pán sa na mňa smutne zahľadel a vytiahol cigaretu. Tak sme tam stáli a fajčili a čakali spolu na osud vozíka. „Nech sa páči,“ odovzdala som mu nákupné vozidlo. „Ďakujem,“ odvetil a strčil mi do ruky dve eurá. „To je veľa,“ hovorím mu. „To je dobré,“ odvetil. Zneistená do morku kostí, či naozaj vyzerám tak biedne, som schmatla nákup a vyrazila. Doma som hodila mincu na stôl a hľa, veď to je z dákej detskej hry! Nevadí, zajtra sa ju pokúsím vraziť do hrdla nákupného vozíka a neprestanem, kým ju tam nedostanem!

KURIÉRI A TÍ OSTATNÍ

„Ste na adrese?“ Radostou sa mi roztĺklo srdce. Volá mi kuriér! Ach, nevedela som sa dočkať svojich nákupov cez internet, ktoré som po niekoľkých hodinách súboja s formulármi, registráciami, prihlasovaním a platením cez rôzne platobné brány – konečne objednala a zaplatila. O úspechu transakcií ma informovali maily, SMS-ky. Už je to tu! Zbehnem dole k bráne, celá natešená a otrávený kuriér sa pýta: „Máte PIN?“ Zahanbene sa pozriem na neho a zašomrem: „Áno, v mobile!“ „Tak hľadajte!“ Medzitým začalo liať ako z krhly, kuriér bol čoraz viac podráždený a mokrý a do mojej tváre a mobilu šľahal vietor a dážď. Po zápase s mobilom som mu hrdo nahlásila ten PIN a prebrala tovar! Keďže som mala všetko mokré, tak som šmarila balíky do obývačky a išla sa usušiť. Po káve som sa snažila dobyť k obsahu prvého balíku. Zo záhadných dôvodoch použili najtvrdší kartón na svete a ja najostrejší nôž, aký som mala. Hurá! Konečne došli tričká. Okamžite som si ich šla vyskúšať. Aspoň som sa o to pokúsila. Veľkosť L, ktorú som objednala bola v realite XS a bola som vybavená. Našťastie som predsa len prezieravo objednala XXL, a to tričko mi naozaj sadlo. Zhnusene som hodila dve tričká do skrine, kde skla-

dujem handry na umývanie a podľho na druhý balík. V ňom sa na mňa tešili sandále a ďalšie tričká, ktoré zodpovedali tomu, čo bolo na obrázku a všetko bolo v poriadku. Tretí balík skrýval rôzne fajnové kozmetické prípravky, ktoré už roky používam. Ach, moje milované krémy, márnivo som si pomyslela! Ako som vzala do ruky krabicu, pocítila som čudný zápach. To čo je? Otvorím a v balíku boli ultračistiace prostriedky, a kuchyňu naplnila vôňu Sanytolu, Sava a nejakej kyseliny! Kde je môj balík, rozčúlila som sa! Okamžite som kontaktovala prepravcu, kde ma čakala na obrazovke nejaká pani – S čím vám pomôžem? No nebudem sa ja dohadovať s dákyim botom a podľho telefonovať, mailovať. Po dobrej hodine vypisovania a dokazovania, že tovar som naozaj zaplatila, sa mi ospravedlnili a napísali, že tovar doručia, ale musím vrátiť do ich boxu tie odporne páchnuce prostriedky na drhnutie kúpeľne.

Zúrívo som nahádzala produkty do igelitovej tašky, napchala do krabice, ktorú som samozrejme poriadne predtým roztrhala, päť krát obmotala lepiacou páskou a ešte aj doladila detaily sekundovým lepidlom. A oznámila som im, nech si po tie ekrazity prídu! Po ďalších dvoch dňoch natahovania sa o balík, došlo konečne k výmene. Zvítazila som. Môj luxusný voňavý balík stál pekne na stole v obývačke a páchnuce smrady s veľkou nevôľou odniesol kuriér. Ani som sa nestihla nadýchnuť, už mi pípla správa: „Podeľte sa s nami o svoje skúsenosti s nákupom!“ Keďže som bola dobre naladená, odpísala som im: „Fantastické, rada využijem vaše služby opäť!“ A to som nemala robiť, v maili mi pristálo asi desať správ s akciovými ponukami prostriedkov na riad, do kúpeľne a na toaletu. A ako bonus mi ponúkli 50-percentnú zľavu na všetko. No nekúp to!